

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินกิจกรรมและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การปรับแผนการสอน
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. รูปแบบการวิจัย กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง และใช้รูปแบบการวิจัยแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน หากการสอนพบว่ากิจกรรมยังมีข้อบกพร่อง ผู้วิจัยก็จะนำกลับมาปรับปรุงแก้ไขจนถึงระดับที่มีประสิทธิภาพที่สุด กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โปรแกรมวิทยุ-คณิต โรงเรียนศึกษา - สงเคราะห์เชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ.024) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 กับนักเรียน 18 คน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบ การสอนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด และความเชื่อมั่นในตนเอง จากตำราทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533) เพื่อศึกษาวัตถุประสงค์

ประสงค์ และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษฟัง-พูด ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว และพัฒนากระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

3. ศึกษาหลักและวิธีการสร้างแบบสำรวจ แบบทดสอบ แนวการประเมินผลความสามารถด้านการฟัง-พูด และแบบสำรวจความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการสร้างเนื้อหาในกิจกรรมการพูดบันทึกคำตอบเป็นภาษาอังกฤษประกอบด้วย

3.1.1 แบบสอบถามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน (ดูรายละเอียดภาคผนวก ค หน้า 153) ที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบสำรวจความต้องการของผู้เรียน ของ Nunan (1989, pp.77-84) โดยแบบสอบถามแบ่งความสำคัญออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่หนึ่ง สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียน ซึ่งเป็นข้อมูลด้านอายุ เพศ ภาษาที่ผู้เรียนใช้ได้คล่อง ตลอดจนกิจกรรมยามว่างที่ผู้เรียนชอบทำ เพื่อนำข้อมูลเหล่านี้มาประกอบการจัดกิจกรรม และวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นตลอดการทดลอง ตอนที่สอง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ กระบวนการเรียนการสอนและเนื้อหาในการพูด ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ ในการสร้างเนื้อหาในกิจกรรมการฟัง-พูด เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด และตอนที่สาม เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต ข้อมูลส่วนนี้ผู้วิจัยเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (ผลการสำรวจไปดูในบทที่ 4)

4) แบบสอบถามดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ และให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขให้เหมาะสม ก่อนนำไปใช้จริงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โปรแกรมวิทย์-คณิต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 18 คน

3.1.2 แบบสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่มีต่อความต้องการด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร (ดูรายละเอียดภาคผนวก ง หน้า 158) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองโดย ศึกษาจากหนังสือ ตำรา และเอกสารต่างๆ เมื่อสร้างแบบสอบถามนี้เสร็จแล้ว ได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ และแก้ไขจนเหมาะสม แล้วจึงนำไปให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ เป็นผู้กรอกแบบสำรวจ (ผลการสำรวจไปดูในบทที่ 4)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน ได้แก่ แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูด บันทึกรับฟัง จำนวน 4 แผน แผนละ 6 -10 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 30 คาบ แผนการสอนดังกล่าวผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้สอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษฟัง-พูด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยมุ่งเน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้กิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ สนับสนุนการเรียนการสอนภาษาใน 3 ลักษณะ ผู้วิจัยได้จัดลำดับของแต่ละแผนดังนี้

แผน	ลักษณะกิจกรรม	ลักษณะการโต้ตอบ
1	การพูดบันทึกเทปโต้ตอบ	เน้นการออกเสียงและความคล่องแคล่ว
2	การพูดบันทึกเทปโต้ตอบ	เน้นการออกเสียงและความคล่องแคล่ว
3	สมุดเทปบันทึก	เน้นการออกเสียงและการเขียนอย่างถูกต้อง
4	การบันทึกโต้ตอบ	เน้นการพูดอย่างอิสระ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์

ผลการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนประเมินผลโดยพูดแสดงความคิดเห็นในการพูดบันทึกได้ตอบในแผนการสอนที่ 4 ซึ่งรายละเอียดได้แสดงในบทที่ 4 ในส่วนของเนื้อหาที่ได้จากการสอบถามความต้องการของนักเรียนในด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร และการสำรวจความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษที่มีต่อความต้องการด้านการสื่อสารของนักเรียน พร้อมทั้งศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

3.3 เครื่องมือประเมินผลเพื่อพัฒนากิจกรรม ได้แก่

3.3.1 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ (ดูรายละเอียดภาคผนวก จ หน้า 166) เป็นแบบประเมินกิจกรรมในแต่ละแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยปรับมาจากแบบประเมินความเหมาะสมของบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละคร เพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดของ รัตนา ศิริลักษณ์ (2540, หน้า 178 -181) แบบประเมินนี้มุ่งเน้นหัวข้อในการประเมิน คือความเหมาะสมด้านจุดประสงค์ เนื้อหาทางภาษา ขั้นตอนการเรียนการสอน และลักษณะของกิจกรรมที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตจริง ส่วนผลการประเมินผู้วิจัยได้แสดงในตารางในบทที่ 4

3.3.2 แบบการประเมินผลความสามารถด้านการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด หลังการทดลองแต่ละแผน และเมื่อสิ้นสุดการสอนโดยใช้รูปแบบเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูด ที่ปรับมาจากเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูดของ Wilkins

(1977), Carroll (1980) และ Herman (1992) โดยมีผู้เชี่ยวชาญทำการประเมินร่วมกับผู้วิจัย นักเรียนจะต้องผ่านเกณฑ์ 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน ทั้งนี้ นักเรียนต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด ดังรายละเอียดของเกณฑ์การให้คะแนน ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด ที่ปรับจากของ Wilkin, Carroll, และ Herman

1. ความสามารถในการโต้ตอบ

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถด้าน การฟัง - พูด	คะแนน
5	ฟังคำถามเข้าใจทั้งหมด และสามารถโต้ตอบหัวข้อของการสนทนาได้อย่างละเอียด ถูกต้อง ชัดเจน	5
4	ฟังคำถามเข้าใจเกือบทั้งหมด และสามารถโต้ตอบได้แต่ไม่ละเอียดมากนัก มีข้อผิดพลาดบ้าง แต่ก็ชัดเจน	4
3	ฟังและสามารถโต้ตอบหัวข้อของการสนทนาได้เป็นส่วนใหญ่ มีรายละเอียดบ้าง มีข้อผิดพลาดอยู่มาก แต่สามารถเข้าใจได้	3
2	ฟังและสามารถโต้ตอบคำถามได้บ้าง มีข้อผิดพลาดอยู่มาก และบางข้อความไม่ชัดเจน	2
1	ฟังและสามารถโต้ตอบคำถามได้น้อยมาก มีข้อผิดพลาดอยู่มาก ทำให้ไม่สามารถเข้าใจได้เลย	1

2. ความคล่องแคล่วในการพูด

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถด้าน การฟัง - พูด	คะแนน
5	พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แม้ว่าสำเนียงจะไม่เหมือนเจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด	5
4	มีความคล่องในการพูดบ้างบางครั้ง มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่ และต้องจัดเรียงคำ	4
3	มีความคล่องน้อย และพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์	3
2	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอจนประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ	2
1	พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนแทบจะไม่สามารถสนทนากันได้	1

3. ความถูกต้องของภาษา

ระดับ	เกณฑ์การวัดความสามารถด้าน การฟัง - พูด	คะแนน
5	ผู้เรียนสามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นส่วนมาก ออกเสียงคำไม่ผิดเด่นชัด และมีการเน้นเสียงได้ถูกต้องในระดับคำและประโยค	5
4	ผู้เรียนสามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มาก ออกเสียงคำผิดบ้าง บางครั้ง และการเน้นเสียงในระดับคำและประโยคยังมีปัญหาบ้างเล็กน้อย	4
3	ผู้เรียนสามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์บ้าง การออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้เข้าใจคำศัพท์ผิด และยังมีปัญหาด้านการเน้นเสียงในระดับคำและประโยคอยู่มาก	3
2	ผู้เรียนสามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์น้อยมาก ออกเสียงคำผิดมากบ่อยครั้ง ทำให้เข้าใจยาก	2
1	ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เลย และการออกเสียงคำผิดเป็นส่วนมาก ทำให้ไม่สามารถเข้าใจได้เลย	1

3.4 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

3.4.1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูด (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ข หน้า 168) ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล หลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษสิ้นสุดลง ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดเนื้อหาที่แน่นอน แต่เป็นลักษณะการสัมภาษณ์ที่ยืดเนื้อหาและหัวข้อของการสนทนาจากผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความสนใจ ประสบการณ์ และข้อเสนอแนะต่างๆ อย่างอิสระ ซึ่งในการประเมินผู้วิจัยใช้แบบประเมินเดียวกันกับแบบประเมินผลความสามารถด้านการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร

3.4.2 แบบสำรวจความเชื่อมั่นในตนเอง (ดูรายละเอียดภาคผนวก จ หน้า 162) เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับมาจากแบบสำรวจความเชื่อมั่นในตนเองของ สมหวัง คันทรส (2529, หน้า 108 -111) แบบสำรวจดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยใช้วัดความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีประเด็นสำคัญที่สอบถามผู้เรียน ในด้านพฤติกรรมที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตนเอง 4 กลุ่ม คือ

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. ความพยายามในการพูด
4. ไม่วิตกกังวล

ในด้านแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงมาก
จริงครึ่งหนึ่ง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 2 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1. ข้อความในเชิงบวก (Positive) หมายถึงข้อความที่แสดงถึง
ลักษณะของการมีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

แบบที่ 2. ข้อความในเชิงลบ (Negative) หมายถึงข้อความที่แสดงถึง
ลักษณะของการไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

หลังจากสร้างแบบสำรวจนี้แล้ว ผู้วิจัยได้นำเอาไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเชื่อมั่นและให้คำแนะนำ แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

4. การดำเนินกิจกรรม (การสอน) และเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สอบถามความต้องการของนักเรียน และสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอน ภาษาอังกฤษ ที่มีต่อความต้องการด้านการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารตลอดจนกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน จากนั้นนำมาสรุปผลการสำรวจ เพื่อนำผลที่ได้มาประกอบการพิจารณาเนื้อหา และแผนการสอนต่อไป

2. นำแผนการสอนที่สร้างแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อนำไปแก้ไข และปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอนจริง ส่วนรายนามผู้เชี่ยวชาญผู้วิจัยได้แสดงในภาคผนวก ก หน้า 112

3. ตรวจสอบความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนก่อนดำเนินการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดบันทึกคำตอบภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสำรวจความเชื่อมั่นในตนเองที่ปรับมาจากแบบสำรวจความเชื่อมั่นในตนเองของ สมหวัง คันทรส

4. นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแล้วไปดำเนินการสอนที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเองขั้นตอนการดำเนินการสอนการพูดบันทึกคำตอบของนักการศึกษาวิจัยหลายๆ ท่านมาปรับใช้โดยมีขั้นตอนการดำเนินการสอนดังต่อไปนี้

4.1 การปฐมนิเทศก่อนการสอน เป็นการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะกิจกรรมการพูดบันทึกคำตอบให้แก่ผู้เรียน ซึ่งทั้งผู้เรียนและผู้วิจัยต้องมีการเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอนอะไรบางอย่าง ตลอดจนการปฏิบัติกิจกรรมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียน และผู้วิจัยต้องเข้าใจตรงกัน การแจ้งให้ผู้เรียนได้ทราบจุดประสงค์และเป้าหมายที่แท้จริงในการเรียนการสอน ถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและมีแรงจูงใจในการฝึกฝน และพัฒนาทักษะทางการฟัง-พูดของตนเองให้ดีขึ้น นอกจากนี้การสาธิตการใช้อุปกรณ์ในการบันทึกเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้ละเอียด ทั้งนี้หากผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ที่ดีพอ อาจเกิดปัญหาขึ้นในระหว่างการบันทึก ซึ่งจะทำให้คุณภาพของการบันทึกเสียงลดน้อยลง หรือการบันทึกการพูดเดิมอาจถูกลบทิ้งไปได้โดยไม่ตั้งใจ

4.2 ดำเนินการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่เตรียมไว้ (รายละเอียดของแผนการสอนแสดงในภาคผนวก ข หน้า 113-152) ตามลำดับคือ

แผนการสอนที่ 1 การพูดเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น (Talking about yourself and others)

แผนการสอนที่ 2 ชอบและไม่ชอบ (Likes and dislikes)

แผนการสอนที่ 3 ทิศทาง (Direction)

แผนการสอนที่ 4 เพลง (Song)

ในช่วงดำเนินการสอนเป็นช่วงของการให้ตัวบ่อนทางภาษาและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดอย่างเพียงพอ ในช่วงนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างละเอียดว่าตลอดการเรียนการสอนผู้เรียนจะทำการฝึกการพูดบันทึกคำตอบหลังจากเรียนจบแต่ละแผน ซึ่งมีทั้งหมด 4 แผน และในการพูดบันทึกแต่ละครั้งอาจมีการโต้ตอบกันได้มากกว่า 2 ครั้ง ระยะเวลาในการพูดแต่ละครั้งนานประมาณ 5-8 นาที แต่ก็อาจเกินกว่านี้ได้ ซึ่งแล้วแต่เนื้อหาหรือหัวข้อของการพูด สถานที่และเวลาที่ทำการบันทึกมีการกำหนดอย่างชัดเจน ในกรณีที่ผู้เรียนไม่มีเครื่องบันทึกเสียง ผู้เรียนสามารถใช้อุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการทางภาษาของโรงเรียนได้ในช่วงเวลาที่กำหนด หรืออุปกรณ์ที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมไว้ให้ และที่สำคัญที่สุดในระหว่างการฝึกผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการพูดในสถานการณ์ที่ผ่อนคลายให้มากที่สุด ผู้เรียนที่

อ่อนอาจประสบปัญหาในการพูดมากกว่า ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้คำแนะนำแนวทางในการฝึกการพูด ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้เรียนในการพัฒนาการพูดของตนเองให้มากขึ้น

4.3 การพูดโต้ตอบ ถือว่าเป็นส่วนสำคัญของการพูดบันทึก โดยเฉพาะการโต้ตอบจากผู้สอนซึ่งมีแนวทางในการโต้ตอบดังนี้

4.3.1 โต้ตอบเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน โดยผู้วิจัยใช้รูปแบบการจดบันทึกแบบต่างๆ เช่น

ก. การจดบันทึกเกี่ยวกับคำที่ยากแก่การเข้าใจ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้อง หรือการใช้ผิดหลักไวยากรณ์ และผู้วิจัยได้ตอบโดยให้แบบอย่างที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนหรืออาจชี้ให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาดอย่างเปิดเผยสำหรับผู้เรียนบางคน

ข. จดบันทึกย่อเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน เนื้อหาและปัญหาต่างๆ เพื่อผู้วิจัยสามารถโต้ตอบได้ครบตามเนื้อหาที่ผู้เรียนพูด ตลอดจนหาแนวทางช่วยแก้ปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดให้ดีขึ้น

ค. บันทึกการสังเกตการออกเสียงตลอดจนพัฒนาการในการพูดตั้งแต่การพูดครั้งแรกจนถึงการพูดครั้งสุดท้าย

ง. จดบันทึกแบบ “two-column system” เป็นวิธีการจดบันทึกที่ช่วยให้ผู้วิจัยพูดโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้เนื้อหาที่ครบตามความต้องการที่จะพูด ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูดบันทึกของตนเอง และมีความต้องการที่จะพูดให้มากยิ่งขึ้น วิธีนี้ผู้วิจัยได้จดบันทึกลงในสมุดบันทึกส่วนตัวโดยแบ่งออกเป็น 2 ช่อง โดยช่องแรกบันทึกเกี่ยวกับรูปแบบ หรือการออกเสียง และช่องที่สองบันทึกเกี่ยวกับเนื้อหา หรือคำศัพท์ เป็นต้น ในการจดบันทึกแบบ “two-column system” นี้ผู้วิจัยต้องฟังการพูดบันทึกของผู้เรียน 2 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 เน้นดูรูปแบบหรือ การออกเสียง และอีกครั้งเน้นดูเนื้อหา หรือ คำศัพท์ จากนั้นผู้วิจัยตรวจดูทั้งหมดอีกครั้ง เมื่อผู้วิจัยตรวจสอบดูข้อผิดพลาดแล้วจึงทำการบันทึกแก้ไข โดยให้แบบอย่างที่ถูกต้องทางภาษา และความคล่องแคล่วทางภาษาอีกด้วย

4.3.2 ผู้วิจัยพูดโต้ตอบแบบ “in kind” นั่นคือการโต้ตอบในเนื้อหาที่คล้ายคลึงกัน ความยาวของการพูดพอๆ กัน แล้วแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าผู้วิจัยมีความเข้าใจ และพูดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับข้อความของผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด

4.3.3 ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการออกเสียง ไวยากรณ์หรือข้อผิดพลาดต่างๆ

4.3.4 ถามคำถามเพื่อขอความกระจ่างกรณีที่ข้อความไม่ชัดเจน และช่วยในการตรวจสอบการสื่อความหมายของผู้เรียนด้วย

4.3.5 การเจรจาอย่างสื่อความหมาย ผู้วิจัยพยายามโต้ตอบเพื่อให้ผู้เรียนได้สื่อสารอย่างสื่อความหมาย เช่นการใช้คำถามย้ำข้อความที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน ว่าสิ่งที่ผู้วิจัยเข้าใจถูกต้องหรือไม่ หรือถามความต้องการในการสื่อความหมายที่แท้จริงอีกครั้งเป็นต้น

4.3.6 ผู้วิจัยถามคำถามใหม่เพิ่มเติมเพื่อเป็นการเริ่มหัวข้อในการสนทนาในกรณีที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าจะพูดเรื่องอะไรต่อไป

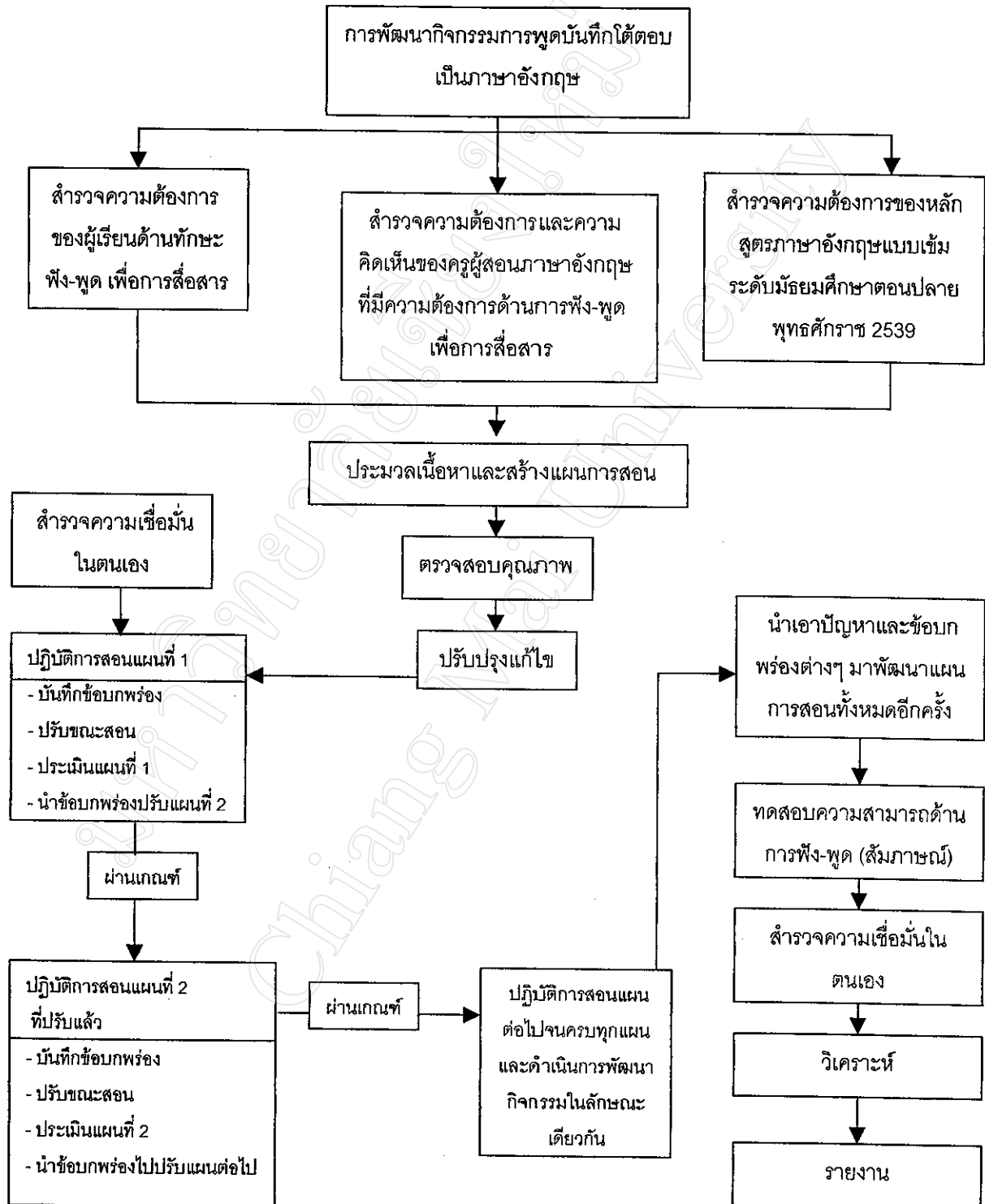
4.3.7 การแก้ไขข้อผิดพลาดผู้วิจัยได้ใช้วิธีการแก้ไขสองอย่างคือ การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตรงและการแก้ไขข้อผิดพลาดทางอ้อม โดยการถามซ้ำหรือขอความกระจ่าง

5. การประเมินผล ผู้วิจัยได้ชี้แจงเรื่องการประเมินผลการพูดบันทึกได้ตอบแก่ผู้เรียน ในช่วงเริ่มต้นของกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อผู้เรียนจะได้เตรียมพร้อมในการปฏิบัติกิจกรรมให้ตรงเป้าหมาย และไม่กังวลกับข้อผิดพลาดที่จะส่งผลต่อการประเมินผลได้ และในการทำการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การพูดบันทึกเทปได้ตอบเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลเท่านั้น ทั้งนี้เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่กังวลต่อผลงานการบันทึกมากเกินไปจนเกิดความพยายามที่จะฝึกฝนทักษะทางการพูดของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ประเมินผลตามสภาพจริงโดยพิจารณาจากพัฒนาการตั้งแต่การพูดบันทึกครั้งแรกจนถึงครั้งสุดท้าย แล้วประเมินจากพัฒนาการทางการพูดของผู้เรียนทั้งหมด และหลังจากเรียนจบทุกแผนผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบว่าหลังจากที่ได้ฝึกการพูดในสถานการณ์ที่เป็นส่วนตัวมาพอสมควรแล้วผู้เรียนสามารถพูดแบบเผชิญหน้าได้มากน้อยแค่ไหน และในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทปโดยผู้เรียนไม่รู้สีกตัวเพื่อลดความวิตกกังวล ความประหม่า เช่นอายุที่อาจเกิดขึ้น และเพื่อนำเทปบันทึกมาเปิดฟังเพื่อทำการประเมินผลการฟัง-พูดร่วมกับผู้เชี่ยวชาญภายหลังได้

6. สำนวนความเชื่อมั่นในตนเอง หลังจากที่ได้เรียนครบ 4 แผน โดยใช้แบบสำรวจชุดเดียวกัน

ลำดับขั้นตอนการศึกษาวิจัยและพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ดังที่กล่าวมาผู้วิจัยได้สรุปลงในแผนภูมิ ต่อไปนี้

แผนภูมิ 1 แสดงการศึกษาและพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ

5. การปรับแผนการสอน

เพื่อให้กิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับแผนการสอนใน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่หนึ่งทำการปรับแผนในขณะที่ปฏิบัติการสอน เมื่อผู้วิจัยเห็นว่าแผนการสอนที่เตรียมไว้มีความบกพร่องบางประการ หรือไม่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ขั้นตอนที่สองนำปัญหาต่างๆ ที่พบจากการปฏิบัติการสอนในแผนแรกไปทำการปรับแผนต่อไป ที่มีข้อบกพร่องในการทำงานเหมือนกันก่อนการสอน และขั้นตอนสุดท้ายผู้วิจัยทำการปรับแผนหลังจากการสอนทุกแผนได้เสร็จสิ้นลง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินแผนการสอนกิจกรรมการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษว่าเหมาะสมหรือไม่โดยประเมินจากงานการบันทึกการพูด และการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียน โดยกำหนดให้ผู้เรียนร้อยละ 80 ต้องผ่านเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 ของแต่ละแผน ตามเกณฑ์การวัดผลประเมินผลของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งรายละเอียดการปรับแผนการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้การสอนการพูดบันทึกได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับแผนการสอน ดังต่อไปนี้

1. แผนการสอนที่ 1 (Talking about yourself and others) ขณะดำเนินการสอนในห้องเรียน ในขั้นก่อนการนำเสนอผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนยังไม่รู้จักและคุ้นเคยกับผู้วิจัยและเพื่อสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกันก่อนผู้วิจัยจึงปรับเพิ่มข้อ 2 โดยผู้วิจัยแนะนำตนเองก่อน จากนั้นให้ผู้เรียนแนะนำตัวที่ละคนเพื่อเป็นการตรวจสอบความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนว่าอยู่ระดับไหน โดยที่ผู้เรียนไม่รู้สีกตัว และในระหว่างที่ผู้เรียนแต่ละคนแนะนำตัวเองผู้วิจัยก็พยายามถามคำถามกลับไปเช่น

- How many brothers and sisters do you have?
- Is your hometown far from the school?
- Are you homesick?
- etc.

และในข้อ 3 เพื่อทบทวนคำศัพท์ก่อนที่ผู้วิจัยจะใช้บัตรคำ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนบางคนเกี่ยวกับ อายุ อาชีพ และความสนใจ จากนั้นผู้วิจัยจึงทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับตัวเลข อาชีพ และความสนใจ โดยใช้บัตรคำแล้วนำไปติดบนกระดาน

ในระหว่างการฟัง ผู้วิจัยปรับเพิ่มในข้อ 4.4 โดยถามผู้เรียนว่าได้ยินข้อมูลอื่นๆ นอกเหนือจากคำถาม 3 ข้อที่ผู้วิจัยกำหนดให้หรือไม่ เพื่อตรวจสอบความสามารถด้านการฟัง และข้อ 5 ผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ยังสับสน การฝึกหัดการพูดผู้วิจัยจึงทำตัวอย่างการฝึกโดยสมมุติตัวเองเป็น Maria แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันถามคำถาม และผู้วิจัยซึ่งเป็น Maria เป็นผู้ตอบคำถาม เช่น

Students : What is your name ?

Teacher : I'm Maria.

Students : How old are you ?

Teacher : I'm 19 years old.

etc.

ส่วนในขั้นการผลิตนั้นผู้เรียนได้รับมอบหมายให้พูดแนะนำตนเอง และเพื่อนหรือบุคคลในครอบครัว โดยพูดบันทึกลงในเทปในสถานการณ์ที่เป็นส่วนตัว และส่งให้ผู้วิจัยได้ตอบ ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ตื่นเต้น เนื่องจากการพูดรูปแบบใหม่ ซึ่งผู้เรียนยังไม่เคยทำ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะผลิตงานการพูดออกมาให้ดีที่สุด แต่เกิดความวิตกว่าจะพูดได้ไม่ดี ผู้วิจัยจึงปรับเปลี่ยนในข้อที่ 2 และ 3 โดยให้ผู้เรียนแต่ละคนเขียนร่างการพูดก่อนการบันทึก ซึ่งในระหว่างการเขียนร่างการพูด ผู้วิจัยจะคอยให้ความช่วยเหลือในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และรูปแบบการพูดต่างๆ ตลอดจนให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดจนเกิดความคล่องแคล่ว จากนั้นจึงอนุญาตให้ผู้เรียนแต่ละคนพูดบันทึกลงในเทป และในขณะบันทึกผู้วิจัยจะย้าให้ผู้เรียนพูดให้เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด โดยปราศจากการดูสคริป อย่างไรก็ตามยังมีผู้เรียนบางคนที่ยังไม่สามารถพูดบันทึกเทปได้ ผู้วิจัยจึงแนะนำให้เขียนโน้ตย่อเฉพาะหัวเรื่องที่จะพูด และอาจนำขึ้นมาดูบ้างในช่วงแรกๆ เมื่อผู้เรียนเคยชิน ผู้เรียนควรจะพูดโดยปราศจากสคริป หรือโน้ตย่อ ในครั้งต่อไป และผู้เรียนหลายคนต้องพูดบันทึกใหม่หลายครั้ง เพื่อต้องการให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด ทำให้ต้องใช้เวลานาน ผู้วิจัยจึงขยายเวลาในขั้นตอนนี้เป็น 2 คาบ ซึ่งก็ยังมีผู้เรียนบางส่วนทำการพูดบันทึกเทปไม่เสร็จ ผู้วิจัยจึงมอบหมายให้ไปทำต่อเป็นการบ้าน แล้วนำผลงานมาส่งในคาบเรียนต่อไป

ในการปรับแผนหลังการสอนนั้น ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนขั้นตอนการฝึกในข้อ 8 โดยให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ถามตอบเกี่ยวกับข้อมูลของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าจะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการฝึกฝนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ปรับแก้ภาษาให้ถูกต้อง และเหมาะสมยิ่งขึ้นตามคำแนะนำของคณาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ

ปัญหาและข้อบกพร่องที่พบในแผนการสอนที่ 1 คือในขั้นก่อนการนำเสนอ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนแต่ละคนแนะนำตัวเอง ผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดความอายไม่กล้าพูดอย่างฉะฉาน จึงทำให้เกิดความล่าช้า ซึ่งต้องใช้เวลานแนะนำตัวเองถึง 1 คาบ นอกจากนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่มีความสามารถทางภาษาค่อนข้างต่ำ ทำให้ผู้วิจัยต้องใช้เวลาทบทวนคำศัพท์ ตลอดจนการฝึกฝนค่อนข้างมาก และในการฟังจากเทปในขั้นตอนการฟัง ผู้วิจัยต้องเปิดเทปหลายครั้งซ้ำแล้วซ้ำอีก ผู้เรียนจึงจะสามารถตอบคำถามง่ายๆ ได้ ในขั้นตอนการพูดบันทึกเทปซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญ ผู้วิจัยก็พบปัญหาเกี่ยวกับการใช้เครื่องเทป ซึ่งผู้เรียนยังเกิดความสับสน แม้ว่าจะมีการสาธิตการใช้อุปกรณ์ก่อนการเรียนการสอนแล้ว กล่าวคือ เมื่อผู้วิจัยต้องเปิดฟังเทปเพื่อทำการตอบ จะฟังไม่ค่อยชัดเจน ข้อความบางตอนขาดหายไป และบางช่วงทำการบันทึกใหม่แต่ไม่ได้ลบของ

เดิมทีง ตลอดจนการหยุดเทปเป็นช่วง ๆ ของการพูดบ่อยเกินไป ทำให้การพูดไม่เป็นธรรมชาติ และไม่ต่อเนื่อง และเมื่อผู้วิจัยได้ตอบกลับไปแล้ว ผู้เรียนบางคนก็ไม่เปิดฟังทบทวนของเดิมให้ชัดเจน ทำให้ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ยังไม่ได้รับการแก้ไข หรือตอบคำถามยังไม่ครบถ้วน และไม่ได้สังเกตแบบอย่างที่ถูกต้องอย่างละเอียด ทำให้ผู้วิจัยต้องได้ตอบกลับหลายครั้งเพื่อให้ผู้เรียนปรับปรุงการพูดให้ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เวลาในช่วงแรกของแผน 2 ย้ำความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์บันทึกเสียงตลอดจนให้ผู้เรียนเปิดฟังการโต้ตอบของผู้วิจัยให้เข้าใจ และจดบันทึกคำถามหรือสิ่งที่ควรจะโต้ตอบกลับ ตลอดจนสังเกตแบบอย่างการพูดที่ถูกต้องจากผู้สอนอย่างละเอียด อีกประการหนึ่ง คือ ระยะเวลาในการเรียนการสอนผู้วิจัยกำหนดไว้สั้นเกินไป ผู้วิจัยจึงนำไปปรับแผนต่อไป ให้มีระยะเวลาที่เหมาะสม ส่วนกิจกรรมการเรียนการสอนผู้วิจัยก็ปรับให้มีความยากง่าย ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น

2. แผนการสอนที่ 2 (Likes and dislikes) ผู้วิจัยได้ปรับขณะสอนในขั้นก่อนการนำเสนอในข้อ 3 และ 4 โดยหลังจากที่ผู้เรียนเดิมคำลงได้ภาพในใบงานเสร็จเรียบร้อยแล้วผู้เรียนและผู้วิจัยช่วยกันตรวจคำตอบก่อน จากนั้นผู้วิจัยจึงตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ผู้เรียนเดิมลงไป และในขั้นตอนการนำเสนอซึ่งเป็นช่วงหลังจากที่ผู้เรียนได้รับฟังเทปการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสิ่งที่บุคคลชอบและไม่ชอบ แล้วผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูด ถามตอบ เพื่อบอกถึงระดับความชอบและไม่ชอบ ต่าง ๆ กัน ผู้วิจัยจึงปรับเพิ่มขั้นตอนการฝึกข้อ 1.1 โดยผู้วิจัยพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบและไม่ชอบเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้เรียนพูดเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

Teacher : ฉันชอบดนตรีมากๆ

Students : I like music very much.

Teacher : ฉันเกลียดการตื่นเช้าๆ

Students : I hate getting up early.

เมื่อผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง แล้วผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนช่วยกันสรุป การใช้คำกริยาที่แสดงถึงความชอบ และไม่ชอบร่วมกันในข้อ 1.2

ส่วนในขั้นตอนการผลิต ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีปัญหาด้านไวยากรณ์ และการจัดเรียงประโยค ดังนั้นเพื่อเป็นการให้ตัวป้อนที่เพียงพอ และมีการฝึกฝนที่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงปรับเพิ่มข้อ 2 โดยให้ผู้เรียนเตรียมร่างการพูดในห้องเรียนก่อนโดยผู้วิจัยคอยให้ความช่วยเหลือด้านคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา และให้ผู้เรียนฝึกการพูดก่อนการบันทึกเทปจริงๆ ซึ่งนอกจากจะเป็นการฝึกฝนอย่างถูกต้องแล้ว ยังช่วยสร้างความมั่นใจในการพูดของผู้เรียนอีกด้วย ส่วนการปรับแผนหลังการสอนผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนควรจะเปิดเทปฟังการโต้ตอบของเพื่อน แล้วสังเกตดูการพูดของตนเองว่ามีปัญหาด้านใดบ้าง เช่นการพูดที่ไม่ชัดเจน ทำให้เพื่อนไม่เข้าใจหรือการพูดที่เร็วเกินไป ตลอดจนพูดได้ตอบคำถามต่าง ๆ ของเพื่อน ก่อนส่งให้ผู้วิจัยพูดโต้ตอบการสนทนาดังกล่าว นอกจากนี้การปรับแผนหลังการสอนยังรวมถึงการปรับแก้ภาษาเพื่อให้ถูกต้อง และเหมาะสมยิ่งขึ้นอีกด้วย

ส่วนปัญหาที่พบหลังจากที่ผู้วิจัยได้ตอบเทปบันทึกการสนทนาของผู้เรียนแล้ว ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการพูดของผู้เรียนยังไม่ค่อยเป็นธรรมชาติเท่าที่ควร และในการบันทึก ผู้เรียนไม่เว้นระยะการพูดบันทึกของผู้วิจัย จึงทำให้การโต้ตอบบางส่วนของผู้วิจัยถูกลบไป ปัญหาดังกล่าวนี้อาจใช้ใช้เวลาตอนเริ่มต้นของแผนต่อไป ย้ำเรื่องการพูดบันทึกเทปอีกครั้ง หนึ่งว่าผู้เรียนควรเปิดฟังการโต้ตอบของผู้วิจัยให้จบก่อน แล้วเว้นระยะช่วงหนึ่ง ก่อนทำการ บันทึกการโต้ตอบของผู้เรียนเพราะจะไปกดทับสิ่งที่ผู้วิจัยพูด

3. แผนการสอนที่ 3 (Direction) ในขณะสอน ผู้วิจัยได้ปรับขั้นตอนการฝึกคือ ผู้วิจัย ได้ให้ผู้เรียนฝึกเป็นคู่ จากนั้นเลือกจากสถานการณ์ที่กำหนดมาฝึกพูดให้ผู้วิจัยฟัง ซึ่งผู้วิจัยได้ ช่วยปรับแก้ไขเมื่อผู้เรียนพูดผิด หรือเข้าใจไม่ถูกต้อง หรือใช้ศัพท์สำนวนผิด จากนั้นผู้วิจัยได้ แนะนำให้ผู้เรียนไปฝึกเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยแนะนำให้ผู้เรียนฝึกพูดทุกสถานการณ์ นอกจากนี้ในขั้นตอนการผลิต ข้อ 3. ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนให้ผู้เรียนแต่ละคู่เลือกสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ มาแสดงบทสนทนาให้ผู้วิจัยฟังในห้องเรียน ส่วนการปรับแผนหลังการสอนนั้นผู้วิจัยได้แก้ไขรูปแบบของภาษา และปรับปรุงขั้นตอนการทำกิจกรรมต่างๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ปัญหาที่พบ คือการใช้เวลาสอนแผนนี้นานกว่าที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนใช้เวลาในการฝึกพูดบอกและให้ข้อมูลเกี่ยวกับทิศทางมาก ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถลดกิจกรรมลงไปได้ เพราะผู้เรียนส่วนใหญ่ยังบอกทิศทางได้ไม่ดีนัก แม้ว่าผู้วิจัยจะมอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม นอกเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องขยายเวลาการฝึกเพิ่มให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อผู้เรียนจะสามารถบอกและให้ข้อมูลเกี่ยวกับทิศทางได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้มอบหมายงานใน Cassette Notebook Assignment Sheet ให้ผู้เรียนไปฝึกการออกเสียงคำศัพท์ ตลอดจนฝึกแต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนด ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แล้วส่ง Cassette Notebooks ให้ผู้วิจัยวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการออกเสียง และไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่ต้องใช้เวลาฝึกการพูดนาน เพราะผู้เรียนยังอ่อนด้านคำศัพท์อยู่มาก อีกทั้งการออกเสียง และแต่งประโยคที่ไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายผิดส่งผลให้ผู้ฟังไม่เข้าใจในการสื่อสารดังกล่าว

4. แผนการสอนที่ 4 (Song) ในแผนการสอนนี้ผู้วิจัยได้ปรับเพิ่มในขั้นตอนการฝึก ในข้อ 2 และ 3 ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนบางคน ยังไม่สามารถแสดงความคิดเห็นออกมาได้ ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนนั่งกันเป็นกลุ่มๆ ละ 3 คน แล้วให้ฝึกพูดแสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อนก่อนเพื่อลดความวิตกกังวลและความประหม่า เช่นอายุเมื่อพูดผิด โดยแลกเปลี่ยนกันพูดทีละคน เมื่อผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่พอจะพูดได้แล้ว ผู้วิจัยจึงขออาสาสมัครผู้เรียนประมาณ 2-3 คน ออกไปพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพลงหน้าชั้นเรียน

ในขั้นตอนการผลิต ผู้วิจัยได้อนุญาตให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพลงที่ตนเองชอบ ซึ่งอาจเป็นเพลงไทยหรือเพลงภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดแสดงความคิดเห็น ดังนั้นจึงไม่ได้กำหนดว่าจะต้องเป็นเพลงภาษา

อังกฤษเท่านั้น เมื่อทำการสอนเสร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยนำปัญหาต่างๆ ตลอดจนข้อเสนอแนะของ คณาจารย์ และผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้ความถูกต้องของภาษา ตลอดจนขั้นตอนของกิจกรรม ต่างๆ ให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ปัญหาที่พบในช่วงการฝึกการพูดแสดงความคิดเห็น คือผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่ สามารถพูดแสดงความคิดเห็นได้ แม้ว่าผู้วิจัยจะมีคำถามนำไปบนกระดาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้อง อธิบายเป็นภาษาไทยเพิ่มเติม และให้ดูตัวอย่างจากการพูดแสดงความคิดเห็นของผู้วิจัย ซึ่งผู้ เรียนบางคนขออนุญาตเขียนร่างสิ่งที่จะพูดก่อน และผู้วิจัยได้อนุญาตให้ผู้เรียนเตรียมการพูด ดังกล่าว เพราะเห็นว่าการพูดแสดงความคิดเห็นเป็นสิ่งที่ผู้เรียนไม่ค่อยเคยมาก่อน และเป็นการ ช่วยลดความวิตกกังวลในการพูดอีกด้วย

สรุปได้ว่า ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ ปรับในขณะทำการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และความสามารถของผู้เรียน และในขณะสอนได้ทำการบันทึกปัญหา และข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อนำไปพัฒนาแผนต่อไปให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และขั้นตอนสุดท้ายได้ทำการพัฒนาหลังการสอน ทุกแผน โดยนำเอาปัญหาและข้อบกพร่องต่างๆ มาเป็นองค์ประกอบในการพัฒนาเพื่อให้แผน การสอนโดยรวมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งในการปรับแผนดังกล่าวผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ต่างๆ ดังปรากฏในภาคผนวก ดังนี้

*	หมายถึง	การปรับในขณะทำการสอน
**	หมายถึง	การปรับก่อนการสอน
***	หมายถึง	การปรับหลังการสอน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. กลุ่มเครื่องมือเพื่อสร้างเนื้อหากิจกรรม คือ แบบสอบถามความต้องการของ นักเรียนที่เกี่ยวกับการสื่อสารในการทักษะฟัง-พูด แบบสำรวจความคิดเห็นของครูสอนภาษา อังกฤษที่มีต่อความต้องการด้านการสื่อสารของนักเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอน และความ เชื่อมั่นในตนเองวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. คำนวณการผ่านเกณฑ์การประเมินผลความสามารถด้านการฟัง-พูด ประจำแผน การเรียนและความเชื่อมั่นในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ

เกณฑ์การแปลผลความเหมาะสมของกิจกรรม

ค่าเฉลี่ย	แปลความ
4.50 – 5.00	มากที่สุด
3.50 – 4.49	มาก
2.50 – 3.49	ปานกลาง
1.50 – 2.49	น้อย
1.00 – 1.49	น้อยที่สุด

เกณฑ์การพิจารณาระดับความสามารถด้านการฟัง-พูด

คะแนน	ระดับความสามารถ	แปลความ
13 – 15	5	ดีมาก
10 – 12	4	ดี
7 – 9	3	ปานกลาง
4 – 6	2	พอใช้
1 – 3	1	ควรปรับปรุง